

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 118/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 200/2004, základného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 527/06, ako aj práv podľa čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. VI/2 Pz 17/08-5 z 15. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. januára 2008 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 200/2004, základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 527/06, ako aj práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru postupom a listom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VI/2 Pz 17/08-5 z 15. januára 2008.

Z obsahu sťažnosti okrem iného vyplýva:

„Sťažovateľ žiada o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom z dôvodov už všeobecne známych, je plne invalidný od 09. 09. 2003, bez príjmov od mája 2006, nemá možnosť zárobku a má majetok na príťaž (...).

I. A. Sťažovateľ podal žalobu dna 11. 02. 2004 proti štátu Slovenska republika v zastúpení prezidentom SR, na Okresnom súde Bratislava I, zákonnou sudkyňou sa stala JUDr. E. T.

I. B. Zákonná sudkyňa je členkou KOMANDA SUDCOV, ktoré akýmkoľvek spôsobom má práva sťažovateľa. Tak aj začala konať KEĎ V ROZPORE SO ZÁKONOM POŽADOVALA SÚDNE POPLATKY (...).

Súd dňa 06. 06. 2005 po zbytočných prietahoch oslobodil sťažovateľa od poplatkov, aj keď to vyplývalo zo zákona a v tejto veci konal len ako obštruktívne za účelom spôsobovať zbytočné prietahy.

I. C. Sťažovateľ podal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní dňa 10. 10. 2005. Sťažnosť zostala bez reakcie a prietahy neboli odstránené.

Až po ďalších prietahoch predseda súdu uznal sťažnosť za dôvodnú listom zo dňa 21. 11. 2005. Keďže prietahy pokračovali sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť dňa 30. 11. 2005. Vo veci ústavnej sťažnosti súd konal pod sp. zn.: II. ÚS 15/06-6, ale prietahy neuznal dostatočne dlhé a sťažnosť odmietol, inak povedané sťažnosť odbil uznesením zo dňa 09. 02. 2006, ktoré bolo sťažovateľovi DORUČENÉ AŽ PO ABSURDNÝCH PRIEŤAHOCH dňa 28. 06. 2006 !!!!!

Žiadam Ústavný súd, aby pripojil uvedený spis k tejto sťažnosti, sťažovateľ nemá

peniaze na početne kópie.

I. D. OS Bratislava vydal uznesenie 14 C/200/04-70 dňa 26. 06. 2006, ktoré doručil až po brutálnych prieťahoch a po zákonnej lehote dňa 02. 11. 2006 s tým, že konanie zastavil. Sťažovateľ obratom podal odvolanie dňa 11. 11. 2006. Krajský súd Bratislava uznesením 2 Co/527/06-88 zo dňa 30. 03. 2007 opäť doručeného po brutálnych prieťahoch až dňa 03. 07. 2007 a potvrdil uznesenie prvostupňového súdu, čím rozhodol chybné a úmyselne chybné - pretože prezident má spôsobilosť byť účastníkom konania vtedy, ak je žalovaný štát SR a prezident vystupuje ako v zastúpení štátu, podľa zákona č. 58/1969 Zb.

I. E. Sťažovateľ podal žiadosť o MIMORIADNE DOVOLANIE na GP SR dňa 12. 10. 2007, ktoré bolo postúpené Krajskej prokuratúre Bratislava, ktorá v konaní Kc 230/07-9 podanie zamietla. Proti zamietnutiu sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú GP SR v konaní VI/2 Pz 17/08-5 zamietla - odložila dňa 15. 01. 2008. Prokurátor pritom ako dôvod na odloženie udáva, že mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o zastavení konania - § 243 ods. 2 písm. b !!!!!

Stačí si otvoriť Občiansky súdny poriadok § 243 f ods. 1 zistíme, že prokurátor zavádza sťažovateľa.

V konaní súdov došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 medzinárodného dohovoru, ktorým je SR viazaná.

Podľa § 243 f ods. 1 písm. a -mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. S. P. § 237 písm. f -účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom !!!

Prokurátor GP SR sa pokúsil sťažovateľa oklamať !!!!!!! čím porušil sťažovateľovi právo na mimoriadne dovolanie flagrantným spôsobom - chcel ho odbiť. (...)

Sťažovateľ navrhuje petit :

II. A. Okresný súd Bratislava I porušuje základne právo D. B. podľa čl. 46. ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 medzinárodného dohovoru;

Krajský súd Bratislava porušuje základné právo D. B. podľa čl. 48. ods. 1 Ústavy SR a čl. 13 - právo na účinný opravný prostriedok medzinárodného dohovoru;

Generálna prokuratúra SR porušuje základné právo D. B. podľa čl. 13 medzinárodného dohovoru a čl. 6 medzinárodného dohovoru - právo na spravodlivé

konanie.

II. B. Okresný súd Bratislava I, Krajský súd Bratislava a Generálna prokuratúra SR sú povinní zaplatiť primerané zadosťučinenie, každý vo výške 500.000.- Sk do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II. C. Ústavný súd SR zrušuje uznesenia v celom rozsahu OS BA I 14 C/200/04 -70 zo dňa 26. 06. 2006, uznesenie KS BA 2Co/527/06-88 zo dňa 30. 03. 2007 a odmietnutie VI/2 Pz 17/08-5 GP SR.

II. D. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava konať bez ďalších prieťahov.

II. E. Trovy advokáta a súdu zaplatí Okresný súd Bratislava I do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 200/2004, ako aj jeho uznesením z 26. júna 2006, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd zistil, že o odvolaní sťažovateľa proti namietanému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2 Co 527/06-88 z 30. marca 2007 tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia označených práv sťažovateľa v podobe podaného odvolania proti rozhodnutiu a postupu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v uznesení z 30. marca 2007.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie uznesenia okresného súdu, pretože preskúmanie tohto rozhodnutia a postupu na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. Keďže pred právomocou ústavného súdu tu ešte stále existoval iný (krajský) súd, ktorý bol v prvom rade povolaný poskytnúť ochranu namietaným právam sťažovateľa, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07).

2. Pri prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 200/2004, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 13 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 527/06, ústavný súd zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 200/2004 bolo v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 527/06-88 z 30. marca 2007 právoplatne zastavené 4. júla 2007. Konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 2 Co 527/06 bolo právoplatne skončené 4. júla 2007.

V tejto časti sťažovateľ nepreukázal porušenie svojich základných práv a slobôd, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V tejto časti sťažnosti ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru postupom a listom generálnej prokuratúry č. k. VI/2 Pz 17/08-5 z 15. januára 2008, ktorým bol jeho opakovaný podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti už označeným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu odložený.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Preskúmaním obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že podnetom z 12. októbra 2007 doručeným generálnej prokuratúre toho istého dňa sa sťažovateľ domáhal podania mimoriadneho dovolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 14 C 200/04-70 z 26. júna 2006 a proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 Co 527/06-88 z 30. marca 2007. Sťažovateľ v podnete uviedol, že tým, že tieto súdy zastavili konanie, v ktorom sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy proti Slovenskej republike, a to z dôvodu, že neoznačil správne odporcu, mu odňali možnosť konať pred súdom, čím porušili ním označené práva.

Podnet sťažovateľa bol z generálnej prokuratúry odstúpený na vybavenie Krajskej prokuratúre v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“), ktorá naň reagovala podaním č. k. Kc 230/07-9 z 19. decembra 2007. Prokurátorka krajskej prokuratúry v ňom okrem iného konštatovala:

„Písomným podnetom z 12. 10. 2007 ste žiadali; aby generálny prokurátor podľa § 243e ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) podal mimoriadne dovolanie proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 14 C 200/04-70 z 26. 6. 2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 527/06-88 z 30. 3. 2007.

Z poverenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky som na základe uvedeného podnetu preskúmala na vec sa vzťahujúci súdny spis Okresného súdu Bratislava I a zistila som, že mimoriadne dovolanie proti horeuvedeným rozhodnutiam súdov nie je prípustné.

Okresný súd Bratislava I uznesením č. k. 14 C 200/04-70 z 26. 6. 2006 v právnej veci navrhovateľa: MUDr. D. B. proti odporcovi: Slovenská republika v zastúpení prezidentom SR (...), o nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 000,- Sk s príslušenstvom zastavil konanie podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. a Krajský súd v Bratislave na Vaše odvolanie z 13. 11. 2006 uznesením č. k. 2 Co 527/06-88 z 30. 3. 2007 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 14 C 200/04-70 z 26.6.2006 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 527/06-88 z 30. 3. 2007 nadobudlo právoplatnosť 4. 7. 2007.

Návrhom podaným na súd 11. 2. 2004 a doplneným na výzvu súdu 19. 3. 2004 ste žiadali, aby súd rozhodol, že prezident Slovenskej republiky je vinný za nespravodlivé

udelenie milosti, čím spôsobil duševnú ujmu a následnú trvalú zdravotnú ujmu navrhovateľovi a znížil ľudskú dôstojnosť navrhovateľa. Zároveň ste žiadali, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť Vám nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 5 000 000,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd zastavil konanie preto, že prezident Slovenskej republiky nemá procesnú spôsobilosť byť účastníkom konania a je to taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť (§ 104 ods. 1 veta prvá O. s. p.). (...)

Podľa § 243f ods. 2 písm. b) O. s. p. mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o podmienkach konania, o zastavení alebo o prerušení konania, alebo ktorými sa upravuje vedenie konania.

Zákon mimoriadne dovolanie proti rozhodnutiu súdu, ktorým konanie bolo zastavené, nepripúšťa. Bez toho, aby som sa bližšie vyjadrovala k zákonnosti predmetných rozhodnutí súdov, resp. k dôvodom, pre ktoré namietate ich zákonnosť, Váš podnet z 12. 10. 2007 preto odkladám. (...)

Vzhľadom na to, že sťažovateľ nebol spokojný s vybavením svojho podnetu, 3. januára 2008 podal proti nemu „sťažnosť“, ktorú adresoval krajskej prokuratúre. Keďže išlo o opakovaný podnet sťažovateľa, listom č. k. VI/2 Pz 17/08-5 z 15. januára 2008 naň reagoval prokurátor generálnej prokuratúry.

Z obsahu namietaného podania generálnej prokuratúry vyplýva:

„Prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Bratislave nám bol doručený Váš opakovaný podnet z 02. 01. 2008 smerujúci proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k.: 14 C 200/04 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k.: 2 Co 527/06 z 30. 03. 2007.

Mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o zastavení konania (§ 243f ods. 2, písm. b) Občianskeho súdneho poriadku).

Okresný súd uznesením č. k.: 14 C 20/04-70 z 26. 06. 2006 podľa ust. § 104 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku predmetné konanie zastavil. Krajský súd v Bratislave na Vaše odvolanie uznesením č. k.: 2 Co 527/06-88 z 30. 03. 2007 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V intenciách vyššie uvedeného Váš opakovaný podnet odkladám.

Upozorňujem Vás, že na Vaše prípadné ďalšie podnety v tejto veci už prokuratúra nebude reagovať v zmysle § 34 ods. 2 zák. č. 153/2001 Z. z.“

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (II. ÚS 201/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 21/05, II. ÚS 98/06) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľa smeruje aj proti označenému oznámeniu a postupu generálnej prokuratúry, ktorým malo dôjsť k porušeniu uvedených práv, a to z dôvodu, že generálna prokuratúra nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 21/05). Z toho dôvodu generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04, III. ÚS 261/07, III. ÚS 317/07).

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V namietanom prípade generálna prokuratúra podaním č. k. VI/2 Pz 17/08-5 z 15. januára 2008 oznámila sťažovateľovi, z akého dôvodu nemožno proti uvedeným rozhodnutiam súdov podať mimoriadne dovolanie. Odôvodnenie svojho právneho názoru oprela o príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Tým bol podľa názoru ústavného súdu opakovaný podnet sťažovateľa riadne vybavený, čo v okolnostiach prípadu vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi postupom generálnej prokuratúry a namietaným porušením práv podľa čl. 6 a čl. 13 dohovoru. Navyše vo vzťahu k právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že uvedené právo vzhľadom na jeho obsah a aj samotné označenie možno namietat' len vo vzťahu k postupu alebo rozhodnutiu všeobecného súdu, nie však vo vzťahu k orgánu prokuratúry v súvislosti s vybavovaním podnetu sťažovateľa.

Z týchto dôvodov bol ústavný súd už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nútený odmietnuť sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pre odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd už nerozhodoval o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti ani o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2008